

Rapport

Klacht

Verzoeker was op 19 oktober 2005 betrokken bij een aanrijding in Groningen. Twee ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen kwamen ter plaatse en maakten een registratieset op. Verzoeker was het met de omschrijving van de toedracht niet eens, waarna de registratieset werd gewijzigd. In dit kader klaagt verzoeker erover dat:

- deze politieambtenaren bij het aanpassen van de registratieset geen rekening hebben gehouden met de door hem aangevoerde argumenten en de registratieset ten nadele van hem hebben gewijzigd;
- een van deze politieambtenaren in haar brief van 10 april 2006 niet inhoudelijk is ingegaan op de door verzoeker aangevoerde argumenten;
- de korpsbeheerder op 2 oktober 2006 in zijn oordeel over de klacht evenmin inhoudelijk is ingegaan op zijn genoemde argumenten.

Beoordeling

Algemeen

Op 19 oktober 2005 was verzoeker als bestuurder van een personenauto betrokken bij een aanrijding met een ander voertuig. Twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Groningen, mevrouw G. en de heer O, kwamen ter plaatse en spraken met beide partijen. Op het politiebureau maakte een van hen een registratieset van de aanrijding op. Verzoeker was het met de inhoud ervan niet eens en verzocht telefonisch om wijziging ervan. De politieambtenaar G. voerde een aantal wijzigingen door, maar niet naar tevredenheid van verzoeker. Daarom stuurde verzoeker haar een brief met het verzoek de registratieset nogmaals aan te passen. Hierop reageerde zij dat er voor de politie geen aanleiding was om hieraan tegemoet te komen. Daarop diende verzoeker een klacht in bij de politie, waarna de korpsbeheerder zijn klacht niet gegrond achtte. Verzoeker wendde zich vervolgens tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het aanpassen van de registratieset en de brief van 10 april 2006

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaar bij het aanpassen van de registratieset geen rekening heeft gehouden met de door hem mondeling aangevoerde argumenten en de registratieset ten nadele van hem heeft gewijzigd. Ook nadat hij daarna nog een brief had gestuurd waarbij hij stukken en ook een verklaring van de wederpartij had gevoegd, werd de registratieset niet naar waarheid aangepast. De politie negeerde deze stukken en volhardde in de brief van 10 april 2006 in haar betoog dat de registratieset op

professionele wijze en met behulp van experts was opgesteld. In deze brief werd niet inhoudelijk op zijn argumenten ingegaan.

2. Verzoeker lichtte zijn klacht toe in zijn brief van 22 november 2006. Hij schreef dat hij op 19 oktober 2005 binnen de bebouwde kom reed en richting aangaf om een afslag naar rechts te nemen. Vrijwel direct zag hij dat hij die straat vanaf die zijde niet in mocht rijden. Verzoeker besloot daarop om naar links af te slaan en gaf daartoe richting aan. Deze straat ligt ongeveer tien meter voor de straat naar rechts. De achterligger kon niet tijdig reageren en reed verzoeker van achteren aan. Beide partijen gaven elkaar de schuld, waarop werd besloten de politie erbij te roepen. Twee politieambtenaren kwamen ter plaatse en spraken met zowel verzoeker als diens wederpartij. Bij verzoeker bestond, gelet op de gesprekken die zij hadden gevoerd, de indruk dat de toedracht helder moest zijn voor de twee politieambtenaren. Hij had een van de politieambtenaren (de heer O.) tegen de wederpartij horen zeggen dat achterliggers voldoende afstand moeten houden op hun voorgangers. Op het politiebureau maakte de andere politieambtenaar (mevrouw G.) een registratieset op (zie Bijlage 1), waarin stond dat verzoeker *plotseling* was afgeslagen en de achterligger hem op dat moment zou hebben willen *inhalen*. Volgens verzoeker schetste deze registratieset een geheel andere situatie dan zich had voorgedaan en werd hij ten onrechte als veroorzaker van het ongeval aangemerkt. Ook strookte de registratieset niet met het door de wederpartij opgemaakte schadeformulier dat hij van de verzekeringsmaatschappij had ontvangen (zie Bijlage 2a). Deze wilde geen aansprakelijkheid erkennen op basis van de door de politie opgemaakte registratieset. Vandaar dat verzoeker op 14 november 2005 belde met politieambtenaar G. met het verzoek of zij de registratieset naar waarheid wilde aanpassen.

Via zijn verzekeringsmaatschappij ontving verzoeker op 1 maart 2006 de aangepaste registratieset (zie Bijlage 3). Tot zijn spijt had politieambtenaar G. haar visie alleen nog maar benadrukt. De achterligger was *voornemens in te halen* en de bewering dat hij *plotseling* zou hebben afgeslagen, bleef. Verderop in de registratieset stond vervolgens dat de wederpartij aan een *uitwijkmanoeuvre* was begonnen, aldus verzoeker. Daarom schreef hij haar op 18 maart 2006 een brief, ten einde haar te overtuigen dat haar zienswijze niet correct was. De verklaring van de wederpartij (die deze aan zijn verzekeringsmaatschappij had gestuurd en die verzoeker met zijn brief meezond) (zie Bijlage 2b) sprak tegen dat hij had getracht verzoeker in te halen. Deze schreef namelijk dat hij was geschrokken en had geprobeerd verzoeker te ontwijken. Ten aanzien van het plotseling afslaan schreef verzoeker dat hij twintig meter van tevoren richting naar links had aangegeven. Uit beide feiten kon niet anders blijken dan dat de wederpartij niet goed had geanticipeerd, aldus verzoeker. Hij besloot zijn brief met de opmerking dat er sprake was van twee verschillende lezingen en dat er geen getuigen van de aanrijding waren. Alleen door middel van een accuraat opgesteld politierapport kon hij zijn schade volledig op de wederpartij verhalen (hij had nu de helft vergoed gekregen). Hij ging ervan uit dat de genoemde argumenten, inclusief de overgelegde documenten, de politieambtenaar een

juist inzicht zouden geven in wat er werkelijk was voorgevallen en dat de registratieset naar juistheid zou worden gecorrigeerd.

Politieambtenaar G. reageerde daarop in haar brief van 10 april 2006 (zie hieronder onder 3.). Zij negeerde verzoekers conclusies volkomen en bleef bij de juistheid van de registratieset, aldus verzoeker. Vervolgens had hij politieambtenaar O. telefonisch gesproken, maar deze benadrukte nogmaals hun overtuiging.

3. In haar brief van 10 april 2006 schreef politieambtenaar G. dat de door haar en haar collega O. opgemaakte registratieset, na een doorgevoerde wijziging, een naar hun mening goede weergave was van de door hen aangetroffen situatie. Dat deze weergave voor verzoeker niet geheel bevredigend was, kon zij begrijpen maar werd niet door hen ondersteund. Zij gaf aan dat zij voor het juist omschrijven van het ongeval ondersteuning had gehad van specialisten van de dienst Regionale Executieve Taken (RET), afdeling Verkeer van het korps. Zij gaf verzoeker nog in overweging een civiele procedure tegen de andere betrokkene aan te spannen, indien hij het niet eens was met de naar hun mening juiste weergave van het ongeval.

4. Verzoeker wendde zich daarop op 10 mei 2006 tot de korpsbeheerder.

In het kader van de interne klachtprocedure stelde politieambtenaar A. een rapport op waartoe hij alle betrokken ambtenaren de gelegenheid bood hun zienswijze te geven. Hij kwam naar aanleiding van zijn onderzoek tot de volgende bevindingen. Volgens hem was het moeilijk de juiste toedracht te achterhalen van een aanrijding waarbij de lezingen van de betrokkenen tegenover elkaar staan. De feiten en omstandigheden waren door politieambtenaar G. naar eer en geweten en op ambtseed vastgelegd. Na consultatie van politieambtenaren M. en N., werd een kleine aanpassing doorgevoerd. Hieruit kon volgens A. worden opgemaakt dat de argumenten van verzoeker serieus waren genomen. Er waren geen getuigen die een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen. Daarnaast merkte A. op dat de brief die politieambtenaar G., in samenspraak met een projectleider, had gestuurd, waarin zij hem adviseerde de civielrechtelijke kant op te gaan, getuigde van een extra inspanning in dezen. Uit het feit dat verzoeker uiteindelijk niet heeft gekregen wat hij wilde, kon hij niet concluderen dat er onzorgvuldig was gehandeld, dan wel dat de politieambtenaren niet bereid waren geweest om de argumenten van verzoeker nader te onderzoeken.

Op 14 september 2006 volgde het advies van de klachtencommissie, nadat verzoeker de gelegenheid had gekregen op het rapport van A. te reageren. De klachtencommissie vond dat het onderzoek had uitgewezen dat G. en O. voldoende op verzoekers argumenten waren ingegaan. Dat dit niet had geleid tot tevredenstelling van verzoeker doet daaraan niet af, aldus de klachtencommissie. Zij adviseerde de korpsbeheerder de klacht ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder nam dit advies over en liet verzoeker bij brief van 2 oktober 2006 weten wat zijn standpunt was.

5. In reactie op de klacht die de Nationale ombudsman aan de korpsbeheerder had voorgelegd, liet deze bij brief van 10 januari 2007 weten dat hij de klacht niet gegrond acht. De korpsbeheerder conformeerde zich aan het standpunt en het advies van de klachtencommissie. De klachtencommissie was uitgegaan van de deskundigheid van twee specialisten van de verkeersafdeling van de politie. Zij heeft slechts beoordeeld of de politiemedewerkers voldoende aandacht hadden geschonken aan de aangevoerde argumenten van verzoeker en of hun besluit op een zorgvuldige wijze tot stand was gekomen. Uit het destijds ingestelde klachtonderzoek was gebleken dat politieambtenaar G. bij het bespreken van de zaak met de collega's van de RET alle bezwaren en argumenten van verzoeker had meegenomen. Bij het aanpassen van de registratieset was daarmee rekening gehouden. Dat de uitkomst voor verzoeker onbevredigend is, doet daar niet aan af. Over het klachtonderdeel over het in de brief van 10 april 2006 niet ingaan op de aangevoerde argumenten, heeft de korpsbeheerder zich niet uitgelaten.

6. Politieambtenaar M. legde op 11 januari 2007 telefonisch een verklaring af tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman. Hij verklaarde onder meer dat politieambtenaar G. bij hem en zijn collega N. op kantoor was geweest en de situatie met hen had besproken. Zij heeft toen telefonisch contact opgenomen met verzoeker en hem verteld dat ze de tekst onder 18. alleen wat kon verzachten en dat de tekst was gebaseerd op de verklaring zoals die was afgelegd. Met wat verzachten, bedoelde hij dat bepaalde woorden anders zouden worden geformuleerd. Daarna heeft hij ook nog met verzoeker gesproken, welk gesprek onprettig verliep. Na het gesprek heeft hij de tekst in opdracht van politieambtenaar G. licht aangepast.

Op de vraag waarom er onder 18. geen twee lezingen van de aanrijding waren opgenomen, antwoordde hij dat het de bedoeling is om daar een beknopte omschrijving op te nemen. Er wordt op basis van de situatie ter plaatse en de verklaringen van betrokken partijen en eventuele getuigen een helder beeld geschetst.

Op de vraag waarom in de registratieset was opgenomen dat verzoeker plotseling de afslag naar links had genomen, terwijl er niet is aangegeven op welk moment verzoeker met zijn richtingaanwijzer aangaf dat hij van richting ging veranderen, gaf M. aan dat de politieambtenaren niet hadden gezien wat de afstand tussen de betrokkenen was geweest. Daarbij kwam nog dat er geen getuigen waren. De politie heeft dan alleen de verklaringen van de betrokkenen zelf.

Hij kon niet aangeven waarom er in de registratieset stond opgenomen dat de wederpartij verzoeker had willen inhalen, terwijl deze dat zelf op het schadeformulier niet had aangekruist. Daarvoor verwees hij naar politieambtenaar G. Hij is uitgegaan van de informatie op het registratieformulier en de informatie die hij van G. had ontvangen.

7. Politieambtenaar N. verklaarde op 11 januari 2007 tegenover twee medewerkers van Bureau Nationale ombudsman in een telefoongesprek onder meer het volgende. Op de

registratieset wordt onder 18. een korte beknopte omschrijving van de aanrijding gegeven, het is niet de bedoeling om daar een uitgebreid verhaal van te maken. Daarom worden bij meningsverschillen tussen de betrokken partijen niet beide lezingen opgeschreven. Bovendien worden er standaard tekstblokken gebruikt. Het komt wel voor dat politieambtenaren een uitgebreid verhaal onder 18. opnemen. Ook gaf hij aan dat een politieambtenaar ter plaatse aantekeningen maakt en deze invoert in het bedrijfsprocessensysteem.

Naar aanleiding van de klacht van verzoeker had politieambtenaar G. contact met hem en zijn collega M. opgenomen. Zij heeft de situatie toen aan hen voorgelegd. G. heeft toen nog met verzoeker gesproken en daarna is de registratieset enigszins aangepast.

Op de vraag waarom niet was vermeld dat de achterliggende auto te weinig afstand had gehouden (omdat de voorganger van achteren is aangereden), gaf N. het volgende aan. Verzoeker had in de eerste plaats aangegeven naar rechts te willen afslaan. Hierop heeft de achterligger zich voorbereid om hem links voorbij te gaan. Toen verzoeker zag dat hij niet rechtsaf kon slaan, heeft hij abrupt gereageerd. Deze manoeuvre gebeurde naar N.'s idee in een fractie van een seconde. De afstand tussen beide zijstraten is ongeveer 14 à 15 meter. Vandaar ook dat de auto van verzoeker linksachter schade heeft opgelopen.

Hij verklaarde voorts dat de politie niet heeft gezien hoe de aanrijding had plaatsgevonden, maar alleen heeft genoteerd wat partijen hebben verklaard en wat ze ter plaatse hebben aangetroffen. Verklaringen van partijen zullen zij nooit in hun eigen nadeel afleggen. N. verklaarde dat hij was uitgegaan van de gegevens zoals deze door zijn collega zijn aangeleverd. Hij kan niet beoordelen of de registratieset zoals deze door zijn collega was ingevuld, niet conform de ware toedracht is.

Vervolgens ging N. in op de vraag waarom in de registratieset staat dat verzoeker plotseling de afslag naar links heeft genomen, terwijl er niet staat aangegeven op welk moment verzoeker met zijn richtingaanwijzer de andere richting aangaf. Hij antwoordde dat de afstand tussen de twee wegen kort is. Verzoeker maakte eerst een manoeuvre om rechtsaf te slaan. Hierop heeft de achterligger een inhaalmanoeuvre gemaakt. Toen verzoeker zag dat dat niet kon, veranderde hij van richting. Hiermee bracht verzoeker het verkeer in gevaar.

8. Op 12 januari 2007 legde politieambtenaar G. een telefonische verklaring af. Zij verklaarde dat zij op de registratieset had aangegeven dat het hier een kop-staartbotsing betrof. De aanrijding zoals deze had plaatsgevonden, was echter niet helemaal onder deze noemer te plaatsen, maar er was geen alternatief dat geschikter was. Normaalgesproken betreft de kop-staartbotsing de situatie dat een achterligger te weinig afstand houdt van zijn voorganger, en als gevolg daarvan tegen de voorganger aanrijdt. De achterligger is dan over het algemeen als schuldige aan te merken. Nu was de situatie net wat anders, omdat verzoeker een bijzondere manoeuvre verrichtte en rechtsaf wilde slaan. De

achterligger wilde daarop anticiperen en hem voorbijgaan. Vervolgens gaf verzoeker onverwacht aan dat hij naar links wilde afslaan. De achterligger was al een stukje naar links op de rijbaan gaan rijden en kon niet meer tijdig reageren. Zij gaf aan dat zij niet bedoelde te zeggen dat de achterligger verzoeker had willen inhalen, maar zij had wel de indruk dat bij de achterligger de intentie bestond om verzoeker links voorbij te gaan, toen verzoeker aangaf rechtsaf te willen slaan. Dit had zij afgeleid uit de verklaringen van beide partijen, de schade en de feiten en omstandigheden die zij hadden aangetroffen. Beide partijen hebben waarschijnlijk het verhaal verteld zoals zij het hebben beleefd. Zij wilde benadrukken dat zij bij het invullen van de registratieset niet invult wie de schuldige is aan de aanrijding. Dat is aan de verzekeringsmaatschappijen.

Zij verklaarde verder dat zij de registratieset had opgemaakt op basis van de verklaringen van de twee partijen over hoe de aanrijding was gegaan. Zij kon dat niet wijzigen.

Nadat zij de registratieset voor de eerste keer had opgemaakt, had zij telefonisch contact met verzoeker gehad. Hij wilde graag dat de inhoud onder 18. zou worden veranderd. Van dit gesprek kon zij zich nu niet meer veel herinneren. In reactie op zijn verzoek had zij aangegeven dat zij zou kijken of hij gelijk had en of zij nog iets aan de registratieset kon veranderen. Daarop is zij naar de RET gegaan om de aanrijding aan hen voor te leggen. Zij heeft hun verteld wat zij met verzoeker had besproken en heeft de situatie ter plaatse geschetst. Zij heeft toen ook nog met verzoeker aan de telefoon besproken wat er in de registratieset zou worden gewijzigd. Verzoeker ging daarmee akkoord. Ook haar collega M. heeft nog met verzoeker gesproken. Samen hebben zij de wijzigingen doorgevoerd. Qua feitelijkheden hadden zij iets veranderd, niet qua invullingen van hoe het zou zijn gegaan.

Verzoeker stuurde haar vervolgens op 18 maart 2006 een brief dat hij het met de wijzigingen niet eens was. Zij kon zich niet herinneren of zij het door de achterligger ingevulde schadeformulier al had gezien voor het wijzigen van de registratieset. Zij kon zich evenmin herinneren waarom zij in haar antwoord van 10 april 2006 op de brief niet was ingegaan op de punten die verzoeker had aangekaart. Zij had de punten dan misschien niet apart benoemd, maar zij had wel gereageerd met de mededeling dat de huidige weergave de juiste was en dat die niet zou worden veranderd.

Daarnaar gevraagd gaf zij aan dat zij in de registratieset had opgenomen dat verzoeker plotseling met zijn richtingaanwijzer aangaf van richting te willen veranderen. Zij kon zich niet herinneren op welke afstand dat van de zijstraten was geweest, maar stond wel achter het woord plotseling. Als je eerst aangeeft dat je rechtsaf wilt slaan en je ziet dat dat niet mag, dan moet je daarop reageren. Vervolgens wil je links afslaan, maar die zijstraat ligt dichterbij. Je moet dan afremmen omdat je eerder afslaat dan je bedoeling was en bovendien een andere kant op gaat.

In dit geval had zij geen aparte verklaring van beide partijen opgenomen, wat zij doet als mensen het niet met elkaar eens zijn, maar er was in dit geval geen twist over hoe het was gegaan.

9. Verzoeker reageerde gedetailleerd op het standpunt van de korpsbeheerder en deze verklaringen bij brief van 2 juni 2007. Kort weergegeven herhaalde hij gemotiveerd dat de registratieset de indrukken van de politieambtenaren weergaf, maar dat deze niet overeenkomt met hetgeen is verklaard en schriftelijk is vermeld. Bovendien kwam het gebruik van de woorden "onverwacht" en "veroorzaken van gevaar" in de registratieset, op verzoeker bepaald niet over als een objectieve benadering door G.

10. Op 10 oktober 2007 legde politieambtenaar O. een telefonische verklaring af. Hij verklaarde onder meer dat hij zich het gesprek dat hij met beide partijen had gehad, nu niet meer precies kon herinneren. Wel kon hij zich herinneren dat hij tegen de achterligger had gezegd dat een achterligger voldoende afstand moet houden. Dit doet hij namelijk altijd als er sprake is van een aanrijding waarbij iemand aan de achterzijde is geraakt. Hij heeft nadrukkelijk niet gezegd dat de wederpartij van verzoeker in dit geval niet voldoende afstand had gehouden.

11. Verzoeker reageerde bij brief van 9 november 2007 op deze laatste verklaring. Hij gaf aan dat deze verklaring hem veel duidelijkheid en begrip verschafte over hetgeen O. gezegd had tegen de wederpartij. Daarnaast merkte verzoeker nog op dat hij niet zozeer vindt dat zijn lezing in de registratieset onvoldoende is verwoord, maar dat hij vindt dat de registratieset onwaarheden bevat, die ervoor zorgen dat de wederpartij onder zijn schuld vandaan komt en hij ten onrechte wordt aangemerkt als veroorzaker.

12. De korpschef ging namens de korpsbeheerder in zijn reactie van 15 januari 2008 in op de vraag van de Nationale ombudsman waarom de door verzoeker in tweede instantie aangedragen informatie niet in de registratieset is verwerkt. Hier was niet voor gekozen omdat deze gegevens berustten op informatie die de andere bestuurder aan de verzekeringsmaatschappij heeft verstrekt en niet aan de politieambtenaren die de aanrijding hebben opgenomen. Helaas komt het regelmatig voor dat een bij een aanrijding betrokken bestuurder nadien informatie verstrekt aan zijn verzekeringsmaatschappij die niet in overeenstemming is met zijn bij de politie afgelegde verklaring, aldus de politie. Het is voor de politie ondoenlijk en ook niet nodig om in dergelijke gevallen de registratieset aan te passen. Daarvoor zou de betrokken bestuurder immers opnieuw moeten worden gehoord. Bovendien zou een aangepaste registratieset niets toevoegen aan de informatie op basis waarvan een verzekeringsmaatschappij dient te besluiten over het wel of niet toekennen van een vergoeding van de schade. De verzekeringsmaatschappij beschikt immers al over deze informatie.

De korpschef gaf nog aan dat met het aankruisen van de optie kop-staartbotsing op het registratieformulier is beoogd aan te geven wat de aard van het ongeval was. Het zegt

niets over de toedracht van de aanrijding.

Vervolgens ging de korpschef nog in op de klacht met betrekking tot de brief van politieambtenaar G. van 10 april 2006. Volgens de korpschef had mevrouw G. voorafgaand aan de beantwoording van de brief van verzoeker van 18 maart 2006 al enkele malen telefonisch met verzoeker gesproken. Tijdens die gesprekken waren de toedracht van de aanrijding en de door verzoeker aangevoerde argumenten uitgebreid aan de orde geweest. Ook de heer M. had met verzoeker gesproken. Het laatste gesprek dat G. met verzoeker had gehad was op 7 april 2006 geweest. Dit was een reactie op de brief van 18 maart 2006. Vervolgens heeft zij op 10 april 2006 een schriftelijke reactie gestuurd. Daarin is ze niet uitgebreid ingegaan op de argumenten die verzoeker in zijn brief had aangekaart. Dat was volgens hem ook niet nodig omdat daarover al het nodige was gezegd in de telefoongesprekken. Zij had volstaan met het vermelden van haar conclusies. Dit kon de korpschef onder de omstandigheden alleszins billijken. De korpschef acht deze klacht dan ook ongegrond.

13. Verzoeker ging in zijn brief van 21 januari 2008 in op hetgeen de korpschef had verklaard over het niet gebruiken van de in tweede instantie door verzoeker aangeleverde informatie. Hij stelde dat als politieambtenaren geconfronteerd worden met andere informatie dan zij in eerste instantie van een der partijen hebben ontvangen, toch van hen mag worden verwacht dat zij die partij nog eens horen en de registratieset aanpassen.

In tegenstelling tot wat de korpschef beweert, is een gewijzigde registratieset wel van het grootste belang, schreef verzoeker, omdat de verzekeringsmaatschappij van de wederpartij haar standpunt voornamelijk heeft gebaseerd op de door de politie ingevulde registratieset.

Tot slot schreef verzoeker met betrekking tot de brief van 10 april 2006 nog dat de korpschef wederom een chronologisch onjuiste beschrijving gaf van de communicatie tussen verzoeker en politieambtenaar G. Tijdens de telefoongesprekken was alleen zijn onvrede aan bod geweest, waarop de registratieset is aangepast. De schriftelijke beweringen van de tegenpartij zijn hier nooit in meegenomen, deze had verzoeker pas aangedragen na de wijziging van de registratieset. Politieambtenaar G. is op deze informatie nooit inhoudelijk ingegaan. Het oordeel van de korpschef was dus gebaseerd op drijfzand, zoals verzoeker het verwoordde.

Beoordeling

Met betrekking tot het aanpassen van de registratieset

14. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit brengt met zich mee dat formulieren waarheidsgetrouw ingevuld dienen te worden.

15. Een registratieset is van belang voor de civielrechtelijke afwikkeling van een verkeersongeval (zie Achtergrond). Daarom behoren op dat formulier alle gegevens te worden vermeld die van belang zijn voor de vaststelling van de schuld aan de aanrijding. Het moet daarbij gaan om geconstateerde feiten. Eventuele conclusies moeten zijn gebaseerd op vaststaande feiten of op de bijzondere wetenschap van degene die het formulier invult. Wanneer onvoldoende vaststaat wie schuldig is aan de aanrijding, verdient het de aanbeveling dat in de registratieset de lezingen van elk der partijen en eventuele getuigen (kort) worden weergegeven.

16. Naar aanleiding van de aanrijding zijn twee politieambtenaren ter plaatse gegaan, omdat verzoeker en zijn wederpartij het niet eens waren over de toedracht van de aanrijding. Verzoeker vond dat de achterligger te weinig afstand had gehouden. De achterligger vond juist dat verzoeker helemaal niet van richting had mogen veranderen.

De politieambtenaren hebben ter plaatse met beide partijen gesproken en een van hen heeft op het politiebureau de registratieset opgemaakt. Aangezien verzoeker de indruk had gekregen dat de politieambtenaren de volgens hem juiste toedracht hadden begrepen, was hij verrast toen hij de registratieset onder ogen kreeg. De beknopte omschrijving van het ongeval werd door de verzekeringsmaatschappij zo opgevat dat deze niet bereid was de schuld volledig bij de achterligger te leggen. Daarom belde verzoeker met politieambtenaar G. met het verzoek de registratieset aan te passen. Aan de hand van zijn mondelinge toelichting heeft zij vervolgens de aanrijding met de twee politieambtenaren van de RET doorgenomen. Hierbij heeft zij hun de registratieset getoond en hun verteld wat verzoeker haar had verteld. Ook heeft zij toen nog met verzoeker gesproken, evenals een collega van de RET. De daarop doorgevoerde wijzigingen waren nog steeds niet naar verzoekers wens. Volgens hem werd het al verkeerd geschetste beeld alleen nog maar versterkt.

Daarom stuurde verzoeker politieambtenaar G. vervolgens een brief, met als bijlagen twee door de wederpartij geproduceerde stukken: een aanrijdingsformulier en een toelichting bij de aanrijding. Hieruit was volgens verzoeker duidelijk af te leiden dat hetgeen in de beknopte omschrijving stond niet overeenkwam met wat verzoeker en zijn wederpartij hadden gesteld. Ondanks dat wilde G. de registratieset niet nogmaals aanpassen.

17. Wanneer de lezingen van beide partijen over hoe een aanrijding is verlopen uit elkaar lopen, is het aan te raden om beide lezingen beknopt in de registratieset op te nemen. Immers, het is voor de civielrechtelijke afwikkeling van een ongeval van groot belang dat alle partijen erop moeten kunnen vertrouwen dat deze feiten, die door de politie in de registratieset worden opgetekend, recht doen aan de werkelijke toedracht van het ongeval. Is er voor deze opzet niet gekozen en blijkt achteraf dat nieuwe feiten een ander licht werpen op de zaak (zoals hier de stukken van de wederpartij die de lezing van verzoeker deels ondersteunen), dan ziet de Nationale ombudsman niet in waarom er niet alsnog een wijziging in de registratieset kan worden aangebracht. Zeker wanneer is gekozen voor een aparte weergave van de lezingen van de betrokkenen, is het relatief eenvoudig een

correctie door te voeren. Wanneer de omschrijving is weergegeven als een kort verhaal waarin beide lezingen zijn verwerkt, wordt dit lastiger. Het is wel zaak dat alle betrokken partijen van de wijziging op de hoogte worden gesteld. De Nationale ombudsman maakt wel de kanttekening dat het natuurlijk niet de bedoeling kan zijn dat er eindeloos wordt gecorrespondeerd over de inhoud van de registratieset.

De Nationale ombudsman onderkent dat de politieambtenaren zich hebben ingespannen om aan de wensen van verzoeker tegemoet te komen, en dat zij de registratieset naar eer en geweten hebben opgemaakt en hebben gewijzigd. Echter, de ogen moeten niet worden gesloten voor redelijke argumenten van een van de betrokken partijen, ook nadat al een keer eerder naar de zaak is gekeken. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de politie naar aanleiding van de nader door verzoeker toegestuurde informatie de registratieset had moeten aanpassen dan wel aanvullen. Het geheel overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat niet conform het vereiste van administratieve nauwkeurigheid is gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Met betrekking tot de brief

18. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt met zich mee dat alle relevante feiten, omstandigheden en argumenten in de overweging betrokken moeten worden, met inbegrip van de visie van de betrokkene. Dit is anders wanneer het bestuursorgaan in voldoende mate aandacht heeft besteed aan de zienswijze van de betreffende burger en verschil van mening blijft bestaan over de juistheid van de beslissing. In dat geval kan, indien er geen nieuwe feiten of omstandigheden worden aangevoerd, het bestuursorgaan zich op het standpunt stellen dat de discussie daaromtrent als beëindigd beschouwd dient te worden.

19. In dit geval had verzoeker de betrokken ambtenaar op 18 maart 2006 een brief gestuurd met een tweede verzoek om de registratieset te wijzigen. Hierbij had hij twee stukken van de wederpartij gevoegd. In reactie op deze brief en op een telefoongesprek van 7 april 2006 schreef de politieambtenaar op 10 april 2006 onder meer dat het opgemaakte registratieformulier naar de mening van de politie een goede weergave was van de aangetroffen situatie. Dat deze weergave voor verzoeker niet geheel bevredigend was, begreep zij, maar werd door haar en haar collega's niet ondersteund. Voor het juist omschrijven van het ongeval had zij de ondersteuning gehad van specialisten van de RET.

20. Uit de overgelegde stukken blijkt niet dat de correspondentie met verzoeker op dat moment was gesloten. Dit brengt met zich mee dat inhoudelijk op zijn brief gereageerd moet worden. Niet is gebleken dat de betrokken ambtenaar in deze brief inhoudelijk is ingegaan op de door verzoeker aangedragen argumenten. Uit de brief komt ook niet naar

voren dat zij met de nieuwste gegevens in de hand contact heeft gezocht met haar collega's van de RET. Dit bleek evenmin uit de verklaringen die zij daarover hebben afgelegd. Het had dan ook in de rede gelegen dat zij in haar reactie verzoekers argumenten inhoudelijk had weerlegd en niet had volstaan met een verwijzing naar eerder genomen besluiten die niet gebaseerd waren op de laatste informatie. Door dit niet te doen is gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het oordeel van de korpsbeheerder van 2 oktober 2006

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er eveneens over dat ook de korpsbeheerder in zijn oordeel niet is ingegaan op de argumenten die hij had aangedragen om aan te tonen dat in de registratieset niet de juiste toedracht van de aanrijding was opgenomen. De korpsbeheerder heeft niet eens aangegeven of deze argumenten valide zijn of niet, aldus verzoeker.

2. De korpschef deelde in zijn brief van 15 januari 2008 namens de korpsbeheerder mee dat hij dit klachtonderdeel niet gegrond acht. Hij schreef dat hij het juist achtte dat de korpsbeheerder in zijn oordeel van 2 oktober 2006 niet inhoudelijk was ingegaan op de argumenten van verzoeker. Deze heeft daarin het advies van de klachtencommissie gevolgd, die het niet als haar taak heeft gezien om te beoordelen of de politieambtenaar bij haar afweging en beoordeling de juiste keuze heeft gemaakt. De klachtencommissie heeft slechts beoordeeld of G. daarbij zorgvuldig heeft gehandeld. Dit was volgens de klachtencommissie het geval. Dit standpunt heeft de korpsbeheerder overgenomen.

Beoordeling

3. Ook nu wordt getoetst aan het motiveringsvereiste. Dit vereiste brengt onder meer met zich mee dat een bestuursorgaan in zijn reactie op een klachtbrief moet ingaan op die aspecten die voor de briefschrijver redelijkerwijs van belang zijn.

4. De klachtencommissie is in haar advies niet inhoudelijk ingegaan op de wijze waarop de betrokken ambtenaar de brief van verzoeker heeft beantwoord. De korpsbeheerder heeft dit advies overgenomen zonder hieraan een passage te wijden. Het feit dat de klachtencommissie niet is ingegaan op de kritiek die verzoeker had op de inhoud van de brief van politieambtenaar G. acht de Nationale ombudsman niet juist. Gelet op het gestelde in verzoekers brief van 18 maart 2006 had het voor de hand gelegen dat hieraan door de korpsbeheerder - in aanvulling op het advies - een inhoudelijke overweging was gewijd. Door dit niet te doen heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen, is
gegrond ten aanzien van:

- het aanpassen van de registratieset, wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;
- de brief van 10 april 2006, wegens schending van het motiveringsvereiste.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen, is

gegrond ten aanzien van:

- het oordeel van 2 oktober 2006, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 6 november 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Hoenderloo, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen en de beheerder van dit korps.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen (de burgemeester van Groningen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd vier politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een specifieke vraag gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De betrokken ambtenaren N. en M. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Noch verzoeker noch de betrokken ambtenaren G. en O. gaven binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 6 november 2006, en de brief van 22 november 2006 met bijlagen, waaronder:

mutatie (melding met rapportage) van 19 oktober 2005;

tweede mutatie (melding met rapportage) van 19 oktober 2005;

eerste registratieset;

aanrijdingsformulier, ingevuld en ondertekend door de heer B. op 2 november 2005 en zijn schriftelijke toelichting op de aanrijding;

de gewijzigde (tweede) registratieset, opgemaakt op 16 januari 2006, toegezonden op 12 januari 2006;

verzoek om wijziging van de tweede registratieset, van 18 maart 2006;

brief van politieambtenaar G. naar aanleiding van dit verzoek, van 10 april 2006;

klacht van verzoeker bij het regionale politiekorps Groningen, van 10 mei 2006;

verklaring van politieambtenaar N. van 24 mei 2006;

verklaring van politieambtenaar M. van 24 mei 2006;

verklaring van politieambtenaar G. van 8 juni 2006;

verklaring van politieambtenaar O. van 26 juni 2006;

rapport van politieambtenaar A. van 27 juni 2006;

reactie van verzoeker op rapport, van 4 september 2006;

advies van de klachtencommissie van 14 september 2006;

standpunt van de korpsbeheerder van 2 oktober 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van 10 januari 2007.

Verklaring van politieambtenaar M. van 11 januari 2007.

Verklaring van politieambtenaar N. van 11 januari 2007.

Verklaring van politieambtenaar G. van 12 januari 2007.

Reactie van verzoeker van 2 juni 2007.

Verklaring van politieambtenaar O. van 10 oktober 2007.

Nadere reactie van verzoeker van 9 november 2007.

Reactie van 15 januari 2008.

Nog nadere reactie van verzoeker van 21 januari 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Aanwijzing verkeersongevallen van 31 oktober 2001

Ingevolge de Aanwijzing verkeersongevallen van 31 oktober 2001, in werking getreden op 1 januari 2002 (Stcrt. 2001, 243) en geldig tot 31 maart 2008, zendt de politie zowel van verkeersongevallen waarvan proces-verbaal zal worden opgemaakt als van verkeersongevallen die alleen worden geregistreerd, een registratieset aan de Stichting Processen Verbaal. Bij verkeersongevallen waarbij meer dan licht letsel of meer dan lichte schade is veroorzaakt, dient een registratieset te worden opgemaakt. In een aantal in de Aanwijzing verkeersongevallen omschreven gevallen dient tevens proces-verbaal te worden opgemaakt. Onder andere wanneer bij een verkeersongeval uit het oogpunt van verkeersveiligheid sprake is van een (ernstige) overtreding van de verkeerswetgeving, waarbij de verdachte in de gegeven situatie een ontoelaatbare mate van voorzienbaar gevaar heeft doen ontstaan, wordt altijd proces-verbaal opgemaakt. Voorbeelden hiervan zijn agressief verkeersgedrag, rijden door rood licht of het met te hoge snelheid rijden en voorrangsfouten. Indien slechts een registratieset - en dus geen proces-verbaal - wordt opgemaakt, dient dit op de registratieset te worden aangegeven.

In de gevallen waarin slechts een registratieset wordt opgemaakt, is het onderzoek door de politie naar het ongeval niet uitgebreid, omdat de afwikkeling van het ongeval in de regel civielrechtelijk, via de verzekeringsmaatschappijen van betrokkenen, plaatsvindt. Zo wordt in die gevallen geen diepgaand onderzoek naar zogenaamde stille getuigen (krassporen op het wegdek, rem-, schuif- of slipsporen, glasscherven, lakschilfers etc.) gedaan. Indien op de plaats van een verkeersongeval wordt getwijfeld of proces-verbaal moet worden opgemaakt, wordt het sporenonderzoek, alsmede het verhoren van de betrokkenen en eventuele getuigen zoveel mogelijk afgerond. Dit om te voorkomen dat gegevens, die nodig zijn voor de verdere afwikkeling van het ongeval, verloren gaan. Op de registratieset is een beperkte ruimte beschikbaar voor een situatieschets. In de regel wordt op die plaats een schets gemaakt, waaruit de plaats van het ongeval, de verkeerssituatie en de richting van de voertuigen blijkt. Er worden voor zo'n schets in het algemeen geen metingen verricht.